

do směnký povážlivá neurčitost, což se přičí povaze směnký a duchu směnečného řádu, jenž vyžaduje, by byly zachovány co nejpřesněji formality v něm předepsané, by právě veškerá neurčitost a pochybnost byla pokud možno zamezena. Zažalované směnký dlužno tudíž pro nedostatek náležitosti čl. 4 čís. 8 směn. řádu považovati za neplatné (srovnej rozh. nejv. soudu ze dne 21. dubna 1914 Rv V 882/14, uveřejněné v Juristische Blätter 1914, str. 290, Grünhut Wechselrecht, str. 410, Hermann-Otavský: »Československé Právo směnečné« 1926 str. 31, Mayer: »Weltwechselrecht« str. 114, Resch: »Wechselrecht« str. 54, Šikl: »Právo směnečné« str. 48, Staub-Stranz komentář str. 57 a 61). Správnosti tohoto názoru nasvědčuje také úvaha, že některé cizí směnečné řády, vyciňující patrně vyskytnuvší se pochybnosti, postaraly se o zákonnou úpravu tím, že učinily výslovné ustanovení — jako na příklad uherský směnečný zákon v §u 3 čís. 7 — v tom smyslu, že, je-li na směnce uvedeno několik míst, pokládá se první z nich za místo platební, kteréžto ustanovení bylo převzato i do vládního návrhu budoucího čsl. sjednoceného zákona směnečného (§ 3 čís. 7). Bude tedy platiti teprve po uzákonění této osnovy; do té doby nutno pro nedostatek zákonné úpravy šetřiti zásad, vyslovených v tomto rozhodnutí, z důvodů pro ně uvedených. Byly-li směnký z počátku neplatné, zůstaly neplatnými, byť i druhý žalovaný nevznesl námitek proti směnečnému platebnímu příkazu. Je-li na směnce několik směnečníků s různými bydlišti, třeba pouze připsati platební místo, by směnka byla platnou, a netřeba se tudíž obávati, že by směnečný obchod byl nadobro podvázán, kdyby bylo zaujato stanovisko, že směnka s několika platebními místy jest neplatnou.

Čís. 6804.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Souhlasný názor nižších soudů, že nestačí souhlas manželova opatrovníka k rozluce (§ 16 písm. b) rozl. zák.), neodporuje zřejmě zákonu (§ 16 nesp. říz.).

(Rozh. ze dne 16. února 1927, R I 65/27.)

Návrh manželky, by byla povolena rozluka manželství, s o u d p r v é s t o l i c e pro tentokrát zamítl a poukázal navrhovatelku na pořad práva. D ů v o d y: Vyšetřováním bylo zjištěno, že manželství rozvedeno bylo dne 23. října 1920, tedy po působnosti zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. a že od rozvodu toho uplynul více než jeden rok. Podle §u 16 písm. b) zákona jest podmínkou rozluky, že oba manželé souhlasí s rozlukou. Jelikož bydliště manžela navrhovatelky Leona D-a, jest již od května 1925 neznámo, jak vyšetřením bylo zjištěno, bylo navrhovatelkou žádáno za ustanovení opatrovníka pro Leona D-a a byl jako opatrovník ustanoven JUDr. Hynek K., advokát v J. Opatrovník tento ovšem souhlasí jménem Leona D-a s rozlukou pro nepřekonatelný odpor. Dle názoru soudu nelze však nahraditi souhlas manžela k rozluce pro nepřekonatelný odpor prohlášením opatrovníka k činu, protože podle výslovného znění §u 16 písm. b) cit. zák. jest pod-

mínkou rozluky souhlas manželů. Jedná se zde totiž o osobní projev strany, na základě něhož se změní statusový poměr strany. Všeobecná tendence zákonných ustanovení ohledně opatrovníků směřuje k tomu, že jest povinností opatrovníka, by chránil práva jím zastoupené strany, ne však by svým prohlášením nahradil projev nepřítomné strany, kterým by se tato vzdala práva, zejména práva statusového. Ježto tu tedy není podmínky §u 16 písm. b) cit. zák., že druhý manžel s rozlukou pro nepřekonatelný odpor souhlasí, bylo návrh zamítnouti. Výrok, že se navrhovatelka odkazuje na pořad práva, opírá se o čl. II. čís. II. nař. vlády ze dne 27. června 1919 čís. 362 sb. z. a n. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil, poukávav k jeho důvodům a dodal vzhledem k obsahu s t í ž n o s t i: Opatrovník ustanovený manželu podle §§ 270 a 276 obč. zák. má dle zákona právo zastupovati ho ve všech věcech, zejména majetkových, vyjmouc však případy, kde jde o osobní právo v nejvlastnějším toho slova smyslu. V případech těch nutným jest souhlas manžela samého, což zejména platí i v projednávaném případě, a nemůže souhlas ten nahrazen býti prohlášením opatrovníka. Při tom jest nerozhodno, že s rozlukou souhlasila matka Leona D-a a jeho příbuzní. Ani dopis ze dne 29. ledna 1925, podpisem Leona D-a opatřený a stěžovatelkou předložený tu nepadá na váhu, neboť dopis ten o souhlasu k rozluce výslovně nemluví, nehledě ani k tomu, že jedná se o dopis ryze soukromý. Souhlas k rozluce musel by býti dán osobně u soudu, třeba v cestě právní pomoci, pokud se týče před úřadem povolaným v projednávaném případě soud zastupovati.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Výrok nižších soudů, že prohlášení opatrovníka Lva D-a a Dra. Hynka K-a k povolení rozluky manželství nestačí, a názor rekursního soudu, že ani nestačí dopis Lva D-a ze dne 29. ledna 1925, nelze vzhledem k ustanovením §§ 16 a násl. rozlukového zákona a čl. II vládního nařízení ze dne 27. června 1919 čís. 362 sb. z. a n. považovati za zřejmě nezákonný. Rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 957 sb. n. s. dovolává se stěžovatelka neprávem, jelikož se netýká rozlukové věci a má jiný skutkový podklad.

Čís. 6805.

Do rozhodnutí rekursního soudu o poplatcích notářů v oboru jejich vlastní působnosti (§§ 5, 179 not. ř.) jest nepřipustným dovolací rekurs.

(Rozh. ze dne 16. února 1927, R I 91/27.)

S b o r o v ý s o u d p r v é s t o l i c e určil poplatky notáře za sepsání fideikomisních dohod na 63.020 Kč. Re k u r s n í s o u d snížil poplatky na 28.500 Kč.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs notáře.